Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (üheksas koda)

7. juuli 2016*

Euroopa Liidu kaubamärk — Kehtetuks tunnistamise menetlus — Euroopa Liidu sõnamärk LUCEO — Absoluutne keeldumispõhjus — Pahausksus registreerimistaotluse esitamisel — Määruse (EÜ) nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkt b

Kohtuasjas T-82/14,

Copernicus-Trademarks Ltd, asukoht Borehamwood (Ühendkuningriik), esindaja: advokaat F. Henkel,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: A. Schifko,

kostja,

teine menetluspool EUIPO apellatsioonikojas, menetlusse astuja Üldkohtus oli,

Maquet GmbH, asukoht Rastatt (Saksamaa), esindaja: advokaat N. Hebeis,

mille ese on hagi EUIPO neljanda apellatsioonikoja 25. novembri 2013. aasta otsuse (asi R 2292/2012-4) peale, mis käsitleb kehtetuks tunnistamise menetlust Copernicus-Trademarks'i ja Maquet' vahel,

ÜLDKOHUS (üheksas koda),

koosseisus: koja president G. Berardis, kohtunikud O. Czúcz (ettekandja) ja A. Popescu,

kohtusekretär: E. Coulon,

arvestades hagiavaldust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 4. veebruaril 2014,

arvestades EUIPO kostja vastust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 15. mail 2014,

arvestades menetlusse astuja seisukohti, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 19. mail 2014,

arvestades repliiki, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 4. septembril 2014,

arvestades menetlusse astuja vasturepliiki, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 18. novembril 2014,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

arvestades Üldkohtu kirjalikke küsimusi pooltele, viimaste vastuseid ja nende seisukohti teiste menetluspoolte vastuste kohta,

arvestades, et ühe kuu jooksul alates kirjaliku menetluse lõpetamisest teatamisest ei olnud pooled esitanud taotlust kohtuistungi määramiseks, ning otsustades ettekandja-kohtuniku ettekande ja Üldkohtu kodukorra artikli 135a alusel lahendada kohtuasja ilma suulise menetluseta,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Menetlusse astuja Maquet GmbH esitas 29. juulil 2009 vastavalt nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusele (EÜ) nr 207/2009 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1) Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ametile (edaspidi „EUIPO») ELi kaubamärgi registreerimistaotluse. Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on sõnaline tähis LUCEA LED, kaupadele „kirurgilised lambid“, mis kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassi 10. ELi kaubamärgi taotlus avaldati 17. augusti 2009. aasta väljaandes *Bulletin des marques communautaires* nr 31/2009.

2 Copernicus EOOD (edaspidi „Copernicus“), keda esindas A., esitas 16. septembril 2009 EUIPO-le määruse nr 207/2009 alusel ELi kaubamärgi registreerimistaotluse.

3 Kaubamärk, mille registreerimist taotleti (edaspidi „vaidlusalune kaubamärk“), on sõnaline tähis LUCEO.

4 Kaubad, mille jaoks registreerimist taotleti, kuuluvad klassidesse 10, 12 ja 28 ning vastavad nendes klassides järgmisele kirjeldusele:

— klass 10: „kirurgiline, meditsiiniline, stomatoloogiline ja veterinaarne aparatuur ja instrumendid, kunstsilmad ja -hambad; ortopeedilised tooted; õmblusmaterjalid, sutuurmaterjalid“;

— klass 12: „Klassi 12 kuuluvad eramootorsõidukid; klassi 12 kuuluvad rattad mootorratastele; klassi 12 kuuluvad mootorrattad; klassi 12 kuuluvad mopeedid; klassi 12 kuuluvad traktorid; klassi 12 kuuluvad autoelamud ja haagissuvilad; klassi 12 kuuluvad õhusõidukid; klassi 12 kuuluvad kosmosesõidukid; klassi 12 kuuluvad rööbassõidukid; klassi 12 kuuluvad roomiksõidukid; klassi 12 kuuluvad veesõidukid; klassi 12 kuuluvad amfiibsed sõidukid; ratastoolid; skuutrid puuetega inimestele; golfiautod; lapsevankrid; klassi 12 kuuluvad mootorsõidukite osad, st kere osised; plokid; mootorid; raami osised, täpsemalt piduri osad; vedrud; auruseadmed; teliku juhtimine; ratta vedrustus; rattad; rehvid; rattakilbid; veljed; teljevedrustus; jõuülekande osad, st ketid; käigukastid; jõuülekandevõllid; klassi 12 kuuluvad mootorsõidukite tarvikud, st haakekonksud; auto katuseraamid, sõidukites transporditava pagasi elemendid, lasteistmed, aluspresentkatted; lumeketid“;

— klass 28: „Sporditarbed ja võimlemisriistad; mängud».

5 Copernicus nõudis vaidlusalusele kaubamärgile prioriteeti, mis põhines Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotlusel nr 1533/2009, mis esitati Österreichisches Patentamt’ile (Austria patendiamet) 16. märtsil 2009 samade kaupade jaoks, millele viidatakse punktis 4.

6 Capella EOOD, kes oli 21. oktoobril 2009 saanud vaidlusaluse kaubamärgi omanikuks ja keda esindas A., esitas 12. novembril 2009 määruse nr 207/2009 artikli 41 alusel ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusele vastulause.

7 Vastulause põhines vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlusel. Kuigi selle taotluse esitamise kuupäev oli hilisem kui ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotluse esitamise oma, tugines Capella selle vanemusele, esitades eespool punktis 5 nimetatud prioriteedinõude.

8 Vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus avaldati 1. märtsi 2010. aasta väljaandes *Bulletin des marques communautaires* nr 39/2010.

9 Vaidlusalune kaubamärk registreeriti 26. oktoobril 2010 numbri 8554974 all. Selle kaubamärgi prioriteedikuupäevana kanti registrisse 16. märts 2009.

10 Menetlusse astuja esitas 3. mail 2011 EUIPO-le taotluse selle kaubamärgi kehtetuks tunnistamiseks kõigi kaupade osas, mille jaoks see oli registreeritud.

11 Kehtetuks tunnistamise põhjustena viidati määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punktis b nimetatud põhjustele. Menetlusse astuja sõnul tegutses Copernicus kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt.

12 Verus EOOD kanti 6. septembril 2011 ja hageja, Copernicus-Trademarks Ltd, keda esindas A., kanti 27. augustil 2012 Euroopa Liidu kaubamärkide registrisse kui vaidlusaluse kaubamärgi omanikud.

13 Tühistamisosakond tunnistas 14. detsembril 2012 vaidlusaluse kaubamärgi kehtetuks, kuna Copernicus tegutses registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt.

14 Hageja, keda esindas A., esitas samal päeval EUIPO-le määruse nr 207/2009 artiklite 58–64 alusel tühistamisosakonna otsuse peale kaebuse.

15 Ivo-Kermartin GmbH, keda samuti esindas A., kanti 13. septembril 2013 Euroopa Liidu kaubamärkide registrisse kui vaidlusaluse kaubamärgi uus omanik.

16 EUIPO neljas apellatsioonikoda lükkas 25. novembri 2013. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus»), mille adressaadiks oli hageja, kaebuse tagasi. Ta kinnitas tühistamisosakonna järeldust, mille kohaselt Copernicus tegutses vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt. Selles osas tugineb apellatsioonikoda eeskätt järeldusele, et Copernicus taotles kaubamärgi registreerimist üksnes selleks, et saaks esitada vastulause ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusele ning saada sellest majanduslikku kasu.

Poolte nõuded

17 Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus ja jätta vaidlusaluse kaubamärgi kehtetuks tunnistamise taotlus rahuldamata;

— teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsus ja saata asi apellatsioonikojale tagasi;

— mõista kohtukulud välja EUIPO-lt.

18 EUIPO ja menetlusse astuja paluvad Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

A – *Hagi vastuvõetavus*

19 Hagiavalduse esitamise hetkel ei olnud vaidlusaluse kaubamärgi omanik enam mitte hageja, vaid Ivo-Kermartin (vt eespool punkt 15).

20 Hageja esitas 4. septembril 2014 repliigi lisana K.17 ühe dokumendi, millest ilmneb, et Ivo-Kermartin oli volitanud teda jätkama käesolevat kohtuasja Üldkohtus hageja ja tema enda huvides.

21 Sellega seoses piisab, kui meenutada, et Euroopa Liidu kohtul on õigus iga kohtuasja asjaolusid arvestades hinnata, kas hagi võib korrakohase õigusemõistmise kaalutlustel sisulistel põhjustel rahuldamata jätta, ilma et eelnevalt lahendataks hagi vastuvõetavuse küsimus (kohtuotsus, 26.2.2002, nõukogu *vs.* Boehringer, C-23/00 P, EKL, EU:C:2002:118, punktid 51 ja 52).

22 Käesoleva kohtuasja asjaolusid arvestades on Üldkohus seisukohal, et menetlusökonoomia huvides tuleb kõigepealt uurida tühistamishagi põhjendatust, ilma et eelnevalt lahendataks selle vastuvõetavuse küsimus, sest hagi on järgnevalt väljatoodud põhjustel igal juhul põhjendamata.

B – *Hagi põhjendatus*

23 Oma hagi põhjenduseks esitab hageja kolm väidet, esiteks, et rikuti määruse nr 207/2009 artikli 75 teist lauset, teiseks, et rikuti nimetatud määruse artiklit 76 ja kolmandaks, et rikuti selle määruse artikli 52 lõike 1 punkti b.

24 Nende kolme väite raames esitatud argumentidega, mis sisuliselt omavahel osaliselt kattuvad, seab hageja kahtluse alla apellatsioonikoja väite, mille kohaselt Copernicus tegutses vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt. Nendes argumentides viidatakse apellatsioonikoja järeldusele, et kõiki selle taotlusega kaasnevaid asjaolusid arvesse võttes tuleb järeldada, et Copernicus tegutses pahauskselt. Hageja esitab ka argumendid, millega soovib vaidlustada nende asjaolude esinemist käsitlevate apellatsioonikoja sedastuste põhjendatuse, ja argumendid, mis tulenevad sellest, et menetlusse astuja ise tegutses pahauskselt ning et apellatsioonikoda jättis selle asjaolu tähelepanuta.

25 Hageja esitatud väidete sisust lähtudes tuleb pärast asjakohaste õigusnormide ja kohtupraktika meenutamist uurida tema argumente, millega soovitakse kinnitada apellatsioonikoja järeldusi vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlusega kaasnevate asjaolude kohta, seejärel neid argumente, mis puudutavad apellatsioonikoja järeldusi Copernicuse pahausksuse kohta, ja lõpuks neid argumente, mis tulenevad sellest, et apellatsioonikoda ei olnud piisavalt arvesse võtnud menetlusse astuja pahausksust.

1. *Asjakohased õigusnormid ja kohtupraktika*

26 ELi kaubamärgi registreerimise kord rajaneb „esimese taotleja» põhimõttel, mis on sätestatud määruse nr 207/2009 artikli 8 lõikes 2. Sellest põhimõttest tulenevalt võib tähise ELi kaubamärgina registreerida vaid siis, kui varasem kaubamärk seda ei takista (vt kohtuotsus, 11.7.2013, SA.PAR. *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI), T-321/10, EU:T:2013:372, punkt 17 ja seal viidatud kohtupraktika.

27 Igatahes täiendab seda põhimõtet eelkõige määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkt b, mille kohaselt tunnistatakse ELi kaubamärk EUIPO-le esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal kehtetuks, kui taotluse esitaja tegutses selle kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt (vt kohtuotsus, 11.7.2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, punkt 18 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punktis b viidatud termin „pahausksus“ tugineb kaubamärgi registreerimistaotluse esitava isiku subjektiivsele põhjendusele, nimelt ebaausale kavatsusele või muule kahjustavale ajendile. Kohtujurist peab silmas käitumist, mis kaldub kõrvale üldtunnustatud headest kommetest või ausatest kaubandus- ja äritavadest (vt selle kohta kohtuotsus, 14.2.2012, Peeters Landbouwmachines *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Fors MW (BIGAB), T-33/11, EU:T:2012:77, punktid 35–38, ja kohtujuristi ettepanek, Sharpston, kohtuasi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:148, punkt 60).

29 Hindamaks, kas taotluse esitanud isik tegutses pahauskselt, tuleb uurida eeskätt seda, kas ta kavatseb taotletud kaubamärki kasutada. Selles kontekstis tuleb meenutada, et kaubamärgi peamine ülesanne on tagada tarbijale või lõppkasutajale asjaomaste kaupade või teenuste päritolu, võimaldades tal ilma võimaliku segiajamiseta eristada neid kaupu või teenuseid muud päritolu kaupadest või teenustest (kohtuotsus, 11.6.2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punkt 45).

30 Kavatsus takistada toote turustamist võib teatud asjaoludel tähendada, et taotleja on pahauskne. Nii on see eelkõige juhul, kui hiljem ilmneb, et viimane registreeris tähise ELi kaubamärgina ilma selle kasutamise kavatsuseta, vaid üksnes selleks, et takistada kolmanda isiku turulepääsu (kohtuotsused, 11.6.2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punktid 43 ja 44, ja 8.5.2014, Simca Europe *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – PSA Peugeot Citroën (Simca), T-327/12, EU:T:2014:240, punkt 37).

31 Taotluse esitaja tahe asjaomasel hetkel on subjektiivne element, mis tuleb määratleda, lähtudes juhtumi objektiivsetest asjaoludest ja mis esinesid tähise ELi kaubamärgina registreerimistaotluse esitamise ajal. See põhjendus tugineb tavaliselt objektiivsetele kriteeriumidele, mille hulgas on eeskätt kaubamärgina registreerimise taotlusega seotud ärilised kaalutlused (vt selle kohta kohtuotsus, 11.6.2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punktid 37, 42 ja 53).

32 Määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b alusel läbi viidava igakülgse analüüsi raames võib samuti võtta arvesse vaidlustatud tähise päritolu ja loomisjärgset kasutamist, selle tähise ELi kaubamärgina registreerimise taotlusega seotud ärilisi kaalutlusi ning nimetatud taotluse esitamisega seotud sündmuste ajalist järjestust (vt selle kohta kohtuotsus, 14.2.2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, punktid 21–23).

33 Sellele absoluutsele kehtetuks tunnistamise põhjusele tugineda sooviv taotleja peab tõendama asjaolud, mis võimaldavad tuvastada ELi kaubamärgi omaniku pahausksuse selle kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel (kohtuotsus, 11.7.2013, GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, punkt 18).

34 Hageja argumente tuleb kontrollida nendest sätetest ja sellest kohtupraktikast lähtudes.

2. *Argumendid, milles viidatakse apellatsioonikoja järeldustele seoses vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlusega kaasnevate asjaoludega*

35 Vaidlustatud otsuses tuvastas apellatsioonikoda, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulub kaubamärkide registreerimistaotluse esitamise kuritarvitava strateegia alla, milles nõutakse ELi kaubamärgi taotlusele prioriteeti, eirates määruse nr 207/2009 artikli 29 lõikes 1 ette nähtud kuuekuulist järelemõtlemisaega ja selle määruse artikli 51 lõike 1 punktis a ette nähtud viie aasta

pikkust ajapikendust. Vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus esitati üksnes selleks, et saaks esitada vastulause menetlusse astuja esitatud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusele ja saada sellest majanduslikku kasu. Strateegia, mille alla vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamine kuulub, ei olnud kolmandate isikute jaoks läbipaistev.

36 Hageja leiab, et need järeldused on ekslikud.

a) Järeldus, mille kohaselt vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulub kuritarvitava strateegia alla.

37 Nagu eespool punktis 35 kirjeldatud, võttis apellatsioonikoda esimesena arvesse asjaolu, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulub kaubamärkide registreerimistaotluse esitamise kuritarvitava strateegia alla, milles nõutakse ELi kaubamärgi taotlusele prioriteeti, eirates kuuekuulist järelemõtlemisaega ja viie aasta pikkust ajapikendust, ning hageja esindaja A. seisundi blokeerimist kolmandate isikute esitatud kaubamärgi registreerimistaotlusele vastulause esitamiseks.

38 Apellatsioonikoda tuvastas niisuguse strateegia olemasolu eeskätt vaidlustatud otsuse punktides 20, 25, 31, 32, 35 ja 41. Vaidlustatud otsuse punktis 20 märkis ta, et Copernicus oli A-ga seotud äriühing ning selleks, et hinnata, kas ta tegutses pahauskselt, tuleb arvesse võtta mitte üksnes tema enda, vaid ka A. ja kõigi teiste viimasega seotud äriühingute käitumist. Apellatsioonikoja sõnul järgis A. nende äriühingute kaudu strateegiat, mis hõlmas suurt arvu registreerimistaotlusi – 2392 Saksa kaubamärgitaotlust ja ligikaudu 750 Austria kaubamärgitaotlust, mida võib temaga seostada ja millest ainult üks oli registreeritud igas riigis (vaidlustatud otsuse punkt 25). Eeskätt vaidlustatud otsuse punktides 25, 35 ja 41 märkis apellatsioonikoda, et kõik need taotlused esitati ainsa kavatsusega nõuda seejärel prioriteeti ELi kaubamärgi taotlusele. A. strateegia seisnes siseriikliku kaubamärgi taotluste järjepidevas esitamises, ilma taotluse esitamise lõivu tasumata. Kui kolmandad isikud taotlesid identse või sarnase kaubamärgi registreerimist, taotles A. seepeale ELi kaubamärgi registreerimist ja nõudis sellele prioriteeti, tuginedes siseriikliku kaubamärgi taotluste ahela viimasele lülile. Seejärel esitas ta kolmandate isikute registreerimistaotluse peale vastulause, tuginedes sellele registreerimistaotlusele. Vaidlustatud otsuse punktides 31 ja 32 leiab apellatsioonikoda, et kuna selle tähise juhtumi puhul pöörduti tema poole üksnes nendes asjades, millega oli seotud A., siis ei tegutsenud ta mitte juhusest tingitult, vaid A. järgitud strateegia tulemusel.

39 Eeskätt vaidlustatud otsuse punktides 27–29, 33, 35, 36 ja 43 toob apellatsioonikoda esile need põhjused, miks ta järeldas, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulus selle kuritarvitava strateegia alla. Vaidlustatud otsuse punktides 27–29 märkis ta lisaks, et alates 2003. aastast oli tähise LUCEO kohta esitatud mitu siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlust nii Austrias kui ka Saksamaal, ning et alates 2005. aastast esitati taotlusi kaks korda aastas, kohaldades skeemi „märtsis Austrias, septembris Saksamaal“. Selline semestriline ajakava vastab täpselt prioriteedi nõudmise kuuekuulisele järelemõtlemisajale. Need taotlused lükati üksteise järel tagasi, kuna taotluse esitamise lõiv oli maksmata. Eeskätt vaidlustatud otsuse punktis 33 nendib apellatsioonikoda, et alles pärast seda, kui menetlusse astuja taotles ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimist, taotles Copernicus vaidlusaluse kaubamärgi registreerimist ja nõudis viimasele prioriteeti, tuginedes siseriikliku kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluste ahela viimasele lülile, st 16. märtsil 2009 esitatud Austria kaubamärgi registreerimistaotlusele. Apellatsioonikoda järeldas sellest, et A. tegevuse eesmärk siseriikliku kaubamärgi LUCEO erinevate registreerimistaotluste esitamisel oli nõuda prioriteeti vaidlusalusele kaubamärgile mitu aastat pärast tähise LUCEO esimese siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluse esitamist, samas kui määruse nr 207/2009 artikkel 29 näeb ette vaid kuuekuulise järelemõtlemisaja. Vaidlustatud otsuse punktides 36 ja 43 viitab apellatsioonikoda sellele, et A. ise oli märkinud, et ei taha kaubamärki LUCEO isiklikult kasutada ega andnud nende klientide nimesid, kes olid selle vastu huvi üles näidanud. Vaidlustatud otsuse punktides 35, 36 ja 43 tegi apellatsioonikoda järelduse, et argument, mille kohaselt kaubamärk LUCEO oli „välja töötatud“ siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste kaudu, kujutab endast vaid lihtsat ettekäänet. Selles osas väidab ta ühelt poolt

seda, et käitumist, mis seisneb siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste järjepidevas esitamises ilma taotluse esitamise lõivu tasumise kavatsuseta või nende taotluste registreerimist lõpuni viimata, ei saa käsitada kui kaubamärgi väljatöötamisest ega ka asjaolu, et iga uue taotlusega muudeti veidi neid klasse. Teiselt poolt leiab ta, et pärast juba „leitud“ tähise, käesoleval juhul LUCEO, registreerimistaotluse esitamist ei vaja otsus tähise ELi kaubamärgina registreerimise kohta aastatepikkusi kaalutlusi. Apellatsioonikoda järeldas sellest, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse ainus eesmärk oli viia menetlusse astuja esitatud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlus „lühisesse“.

40 Hageja leiab, et need apellatsioonikoja järeldused on ekslikud. Selles kontekstis esitab ta argumendid, millega soovib vaidlustada ühelt poolt apellatsioonikoja järelduse selle kohta, et A. järgis kuritarvitavat strateegiat, ja teiselt poolt järelduse, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulub selle strateegia alla.

Kuritarvitava strateegia olemasolu

41 Hageja vaidlustab apellatsioonikoja järelduse A. kuritarvitava strateegia kohta registreerimistaotluse esitamisel, nagu on kirjeldatud eespool punktis 38. Selles kontekstis väidab ta ühelt poolt, et vastupidi apellatsioonikoja järeldustele, järgis A. õiguspärast ärimudelit, nimelt kaubamärgiagentuuri oma. Teiselt poolt väidab ta, et järeldused, milles apellatsioonikoda tugines sellele, et tema menetluses on teisi asju, millega on seotud A., on ekslikud.

– Argumendid, mis tuginevad A. järgitud ärimudeli õiguspärasusele

42 Hageja väidab, et apellatsioonikoda ei oleks pidanud järeldama arvukatest siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlustest, mida võib seostada A-ga, et need olid esitatud ainsal eesmärgil, et seejärel saaks nõuda prioriteeti ELi kaubamärgi registreerimistaotlusele. Vastupidi, nende taotluse suur arv oli otsene tagajärg tema kui kaubamärgiagentuuri õiguspärasele tegevusele, mis seisnes kolmandatele isikutele müümiseks mõeldud kaubamärkide portfelli koostamises, mida apellatsioonikoda ei olnud piisavalt arvesse võtnud. Siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlused olid osa kaubamärkide väljatöötamise protsessist.

43 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad nendele väidetele vastu.

44 Selles osas tuleb esiteks meeles pidada, et hageja ei esita argumenti, lükkamaks ümber apellatsioonikoja järeldust, mille kohaselt selleks, et hinnata, kas Copernicus tegutses pahauskselt, tuleb võtta arvesse mitte üksnes tema enda, vaid ka A. ning kõigi teiste temaga seotud äriühingute käitumist.

45 Teiseks tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse punktis 34 leidis apellatsioonikoda, et miski ei takistanud ettevõtjal kaubamärgiagentuurina tegutsemast ega niisiis ka seda, et niisuguse tegevuse käigus esitaks ta registreerimistaotlusi nendele kaubamärkidele, mida ta ei soovinud ise kasutada, vaid müüa kolmandatele isikutele. Seetõttu järeldas apellatsioonikoda, et A. tegevust ei saa niisuguse tegevusega samastada.

46 Kolmandaks tuleb tagasi lükata hageja argument, et siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste järjepidev esitamine on osa püüdest kaubamärke välja töötada, millega kaubamärgiagentuur võib õiguspäraselt tegeleda.

47 Selles osas tuleb meenutada, et tõepoolest ei takista miski seda, et nõuetekohaselt registreeritud kaubamärgi omanik „töötab selle välja“ järgneva kaubamärgi abil, muutes tähise osas viidatud kaupade ja teenuste nimekirja või tähise kaitse geograafilist ulatust.

48 Igal juhul, nagu ilmneb apellatsioonikoja järeldustest, esitas A. järjepidevalt siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlusi, mis iga kuue kuu järel esitati vaheldumisi Saksamaal ja Austrias, just enne seda, kui aegus kuuekuuline järelemõtlemisaeg prioriteedi nõudmiseks määruse nr 207/2009 artikli 29 lõike 1 alusel. Need taotlused tühistati üksteise järel, kuna taotluse esitamise lõiv ei olnud tasutud, ning liikmesriikide kaubamärgiametid neid seega ei uurinud.

49 Niisugust käitumist ei saa pidada õiguspäraseks äritegevuseks, vaid seda tuleb käsitada määruse nr 207/2009 eesmärkidega vastuolus olevana.

50 Nagu apellatsioonikoda õigustatult märkis, näeb määruse nr 207/2009 artikli 29 lõige 1 ette, et siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluse esitanud isikul on kuus kuud järelemõtlemisaega otsustamaks, kas ta soovib esitada ka ELi kaubamärgi registreerimistaotluse sama kaubamärgi ning samade kaupade ja teenuste suhtes, mille tarvis taotlus on esitatud või mis sisalduvad viimastes. Nimetatud määruse artikli 51 lõike 1 punkt a näeb omakorda ette, et ELi kaubamärgi omaniku õigused kuulutatakse tühistatuks EUIPO-le esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui viie järjestikuse aasta jooksul ei ole kaubamärki liidus kasutatud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, ja kasutamata jätmisel ei ole mõistlikke põhjendusi.

51 Oluline on märkida, et siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste järjepidev esitamine sama tähise suhtes nendele kaupadele ja teenustele, mis kuuluvad vähemalt osaliselt identsetesse klassidesse, annab aluse A. seisundi blokeerimiseks. Nimelt, kui kolmas isik taotleb identse või sarnase ELi kaubamärgi registreerimist, taotleb A. ELi kaubamärgi registreerimist, nõuab sellele prioriteeti, tuginedes siseriikliku kaubamärgi taotluste ahela viimasele lülile, ning esitab nimetatud ELi kaubamärgi taotlusele tuginedes vastulause. Siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste järjepideva esitamise eesmärk on seega blokeerida tema seisund ajavahemikuks, mis ületab määruse nr 207/2009 artikli 29 lõikes 1 ette nähtud kuuekuulist järelemõtlemisaega ja isegi selle määruse artikli 51 lõike 1 punktis a ette nähtud viie aasta pikkust ajapikendust.

52 Seetõttu on oluline märkida, et strateegia, mida A. taotluste esitamisel kasutas, ei ole mitte üksnes vastuolus määruse nr 207/2009 eesmärkidega, vaid see meenutab ka „õiguse kuritarvitamise“ olukorda, mida iseloomustab esiteks asjaolu, et vaatamata liidu õigusnormides ette nähtud tingimuste formaalsele täitmisele, ei ole õigusnormides taotletud eesmärki saavutatud ning teiseks, et esineb tahe saavutada eelist, mis tuleneb nimetatud õigusnormidest, luues kunstlikult selle saavutamiseks vajalikud tingimused (kohtuotsused, 14.12.2000, Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, punktid 52 ja 53, ning 21.7.2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, punkt 39).

53 Neljandaks, kuivõrd hageja väidab, et ta müüb oma portfellis olevaid kaubamärke kolmandatele isikutele, siis tuleb meenutada, et vaidlustatud otsuse punktides 36 ja 43 sedastab apellatsioonikoda, et kolmandate isikute olemasolu, kes on huvitatud viimase esitatud siseriikliku kaubamärgi taotlustest, ei saa tõendada ning hageja ei ole esitanud mingeid argumente, mis võiksid selle järelduse kahtluse alla seada. Igal juhul tuleb märkida, et kui A. eesmärk oli üksnes laiendada oma ELi ja siseriiklike kaubamärkide portfelli, oleks ta pidanud piirduma nende kaubamärkide registreerimisega, selle asemel et esitada järjepidevalt siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlusi, mida ei vaadatud läbi ja mis üksteise järel tühistati, kuna ta ei tasunud taotluse esitamise lõivu.

54 Seetõttu tuleb kokkuvõtteks sedastada, et apellatsioonikoda järeldas õigustatult, et A. ja temaga seotud äriühingute võetud meetmeid ei saa samastada kaubamärgiagentuuri seaduslikult teostatava tegevusega, vaid nende eesmärk oli blokeerida tema seisund ajavahemikuks, mis ületab määruse nr 207/2009 artikli 29 lõikes 1 ette nähtud kuuekuulist järelemõtlemisaega ja selle määruse artikli 51 lõike 1 punktis a ette nähtud viie aasta pikkust ajapikendust.

55 Ükski teine hageja esitatud argumentidest ei sea seda järeldust kahtluse alla.

56 Esiteks tuleb tagasi lükata hageja argument, et tegelikkuses ei vasta registreerimistaotluste arv konkreetsete taotletud kaubamärkide arvule, mis oli palju väiksem. See argument pigem kinnitab apellatsioonikoja järeldusi. Nimelt ei ole kaubamärgiagentuuri õiguspärase tegevuse teostamiseks vajalik esitada palju ühe ja sama kaubamärgi registreerimistaotlusi, nagu seda tegi A.

57 Teiseks väidab hageja, et suur osa „väljatöötatud kaubamärkidest“ oli tegelikult registreeritud. Vastupidi sellele, mida väidab menetlusse astuja, ei olnud A-l ja temaga seotud äriühingutel mitte üksnes 90, vaid 200 registreeritud ELi kaubamärki. A. oli õiguslike ja majanduslike võimaluste piires pidevalt tegutsenud selle nimel, et kõik enda välja töötatud kaubamärgid täielikult registreerida.

58 Esiteks selles osas, mis puudutab argumenti, et A. tegutses selle nimel, et registreerida kõik enda välja töötatud kaubamärgid, piisab sellest, kui märkida ühelt poolt, et apellatsioonikoja järelduste kohaselt ei olnud suur osa registreerimistaotlustest, mida võib temaga seostada, ei läbi vaadatud ega lahendatud, kuna taotluse esitamise lõiv ei olnud tasutud, ja teiselt poolt, et hageja ei ole neid järeldusi üksikasjalikult vaidlustanud.

59 Teiseks ei sea ka asjaolu, et teatav arv kaubamärke lõpuks registreeriti A. või temaga seotud äriühingute nimele, apellatsioonikoja järeldusi kahtluse alla. Nimelt tähendab tema poolt tuvastatud kuritarvitav strateegia seda, et hetkel, kui ta otsustab oma blokeeritud seisundit kasutada, taotleb ta ELi kaubamärgi registreerimist, nõudes sellele prioriteeti siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste ahela viimasele lülile tuginedes.

60 Kolmandaks, mis puudutab nende kaubamärkide täpset arvu, mida võib seostada A-ga või temaga seotud äriühingutega, siis tuleb märkida, et apellatsioonikoja järeldused põhinevad ühelt poolt registreerimistaotluste ja teiselt poolt registreeritud kaubamärkide suurusjärgu võrdlusel. Isegi kui oletada, et 200 kaubamärki oli registreeritud, nagu väidab hageja, siis siseriikliku kaubamärgi taotluste arvu, st rohkem kui 3000, lahknevus lõpuks registreeritud kaubamärkide arvust on märkimisväärne. Igal juhul tuleb märkida, et hageja ei esita ühtki tõendit, mis võimaldaks tuvastada, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise hetkel võis A-ga seostada 200 kaubamärki.

61 Ka need argumendid tuleb seega tagasi lükata.

62 Kolmandaks ei saa hageja argumenti, mille kohaselt teatavas osas kaubamärgi registreerimistaotlustega ei jätkatud, kuna turg ei olnud välja arendatud üldiselt oodatud viisil või kuna selgus, et valitud nimi ei sobi kõnealustele kaupadele või teenustele, pidada selliseks, mis osutab apellatsioonikoja järeldusi mõjutavale hindamisveale. Sama kehtib ka argumendi puhul, mis tugineb asjaolule, et teatavates sektorites on keeruline leida sõnalist tähist, mis varasemate õigustega vastuollu ei läheks. Nimelt ei suuda need argumendid põhjendada järjepidevate siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste esitamist sama tähise suhtes.

63 Seega tuleb tagasi lükata kõik hageja argumendid, mis tuginevad sellele, et paljud Saksa ja Austria kaubamärgid, mis on seostatavad A-ga, võivad olla õigustatud tema järgitud õiguspärasest ärimudelist lähtuvalt.

– Asjad, mis on seotud A-ga ja mida apellatsioonikoda arvesse võttis

64 Hageja väidab, et apellatsioonikoja järeldus, mille kohaselt käesolevas asjas talle esitatud olukord (eespool punktid 38 ja 39) ei olnud juhusest tingitud, on ekslik. Kõigepealt, kõigis viies asjas, mida apellatsioonikoda nimetab, sai A. kolmanda isiku poolt ELi kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisest teada alles pärast seda, kui ta ise oli esitanud ELi kaubamärgi registreerimistaotluse. Edasi on apellatsioonikoda ise nimetanud kolme teist asja, milles A. esitas vastulause kaubamärgi suhtes, mis kolmanda isiku taotluse esitamise hetkel oli juba registreeritud. Pealegi näitab nende kolme asja olemasolu, et A. ei oodanud, et kolmas isik esitaks identse või sarnase kaubamärgi registreerimistaotluse, enne kui ta ise taotles ELi kaubamärgi registreerimist ja nõudis prioriteeti sellele

kaubamärgile, tuginedes siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlusele. Lisaks oli apellatsioonikoja nimetatud asjade arv piiratud, võrreldes nende kaubamärgi taotluste arvuga, mis olid esitatud alates 2001. aasta algusest ja võrreldes enam kui 200 ELi registreeritud kaubamärgi arvuga. Peale selle kujutasid need viis apellatsioonikoja nimetatud menetlust endast erandeid ja ta tegutses juhusest tingitult. Lõpuks, tulenevalt määruse nr 207/2009 artikli 75 teisest lausest oleks apellatsioonikoda pidanud enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist hageja selles osas ära kuulama.

65 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad nendele väidetele vastu.

66 Esiteks tuleb uurida etteheidet, et rikuti õigust olla ära kuulatud.

67 Selles osas tuleb meelde tuletada, et määruse nr 207/2009 artikli 75 teise lause kohaselt võivad EUIPO otsuste aluseks olla üksnes põhjused, mille kohta pooltel on olnud võimalik esitada oma seisukoht.

68 Seoses kolme asjaga, mis puudutavad kaubamärke VORTEX, ROCKY ja FORERUNNER, mida apellatsioonikoda nimetas vaidlustatud otsuse punktides 31 ja 32, tuleb tõdeda, et oma 2. mai 2011. aasta kehtetuks tunnistamise taotluses väitis menetlusse astuja, et A. oli seotud kaubamärkide vastuoluga ning et ta oli süstemaatiliselt nõudnud ELi kaubamärgi registreerimistaotluse prioriteeti, tuginedes siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlustele. Selles kontekstis viitab ta nimetatud taotluse lisades 4c ja 6 suurele arvule tähistele, mida see praktika puudutab, ning mille hulka kuuluvad tähised VORTEX, ROCKY ja FORERUNNER. Nende kaubamärkide osas on hagejal ja tema eelkäijatel olnud seega võimalus esitada oma seisukoht EUIPOs toimuva menetluse käigus.

69 Osas, kus hageja väidab, et kui ta oleks teadnud, et vaidlustatud otsuses võttis apellatsioonikoda neid kaubamärgi taotlusi arvesse kui märke sellest, et Copernicus tegutses pahauskselt, oleks ta end selles osas paremini väljendanud, piisab sellest, kui hoida meeles, et õigus olla ära kuulatud määruse nr 207/2009 artikli 75 teise lause tähenduses laieneb faktilistele või õiguslikele asjaoludele, mis on otsust sisaldava akti aluseks, kuid siiski mitte haldusorgani poolt kavandatavale lõplikule seisukohale (vt selle kohta kohtuotsus, 7.9.2006, L & D *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet – Sämann (Aire Limpio), T-168/04, EU:T:2006:245, punkt 116). Järelikult tuleb ka see argument tagasi lükata.

70 Teiseks tuleb uurida hageja argumenti, et kuna olukord käesolevas asjas ja kolmes asjas, mis puudutavad kaubamärke VORTEX, ROCKY ja FORERUNNER, tekkis juhusest tingitult, ei olnud A. oma registreerimistaotluse esitamise hetkel teadlik kolmanda isiku registreerimistaotlusest.

71 Selles osas tuleb märkida, et selge on see, et määruse nr 207/2009 artikli 29 alusel võib siseriikliku kaubamärgi taotleja alates taotluse esitamise kuupäevast kuuekuulise järelemõtlemisaja jooksul nõuda prioriteeti ELi kaubamärgi registreerimistaotlusele. Teoreetiliselt on seega võimalik, et selle järelemõtlemisaja jooksul taotleb kolmas isik identse või sarnase tähise registreerimist ja siseriikliku kaubamärgi taotleja omalt poolt, ilma kolmanda isiku taotlusest teadmata, otsustab samuti taotleda ELi kaubamärgi registreerimist ja nõuda sellele prioriteeti.

72 Igal juhul, nagu on kirjeldatud eespool punktides 42–63, tegi apellatsioonikoda käesoleva juhtumi asjaoludel õigustatud järelduse, et siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste järjepidev esitamine A. poolt oli mõeldud selleks, et anda talle blokeeritud seisund, mida ta kasutas kolmanda isiku esitatud registreerimistaotluste suhtes vastulause esitamiseks. Neil asjaoludel ja võttes arvesse fakti, et see olukord tekkis üksnes asjades, mis olid seotud A-ga, tegi apellatsioonikoda õigustatud järelduse, et tegemist ei olnud juhusega.

73 Ükski hageja esitatud argumentidest ei lükka seda järeldust ümber.

74 Esiteks väidab hageja, et vastupidi apellatsioonikoja sedastustele rajas A. teatavatel juhtudel oma vastulause juba registreeritud ELi kaubamärkidele.

75 See argument tuleb tagasi lükata osas, mis puudutab kaubamärke VORTEX, ROCKY ja FORERUNNER puudutavaid asju, mida apellatsioonikoda on nimetanud vaidlustatud otsuses. Nendes asjades nimelt on vastulause rajatud hilisemate kaubamärkide registreerimistaotlustele, kuid prioriteeti nõuti varasema kaubamärgi taotluse alusel.

76 Seega asjas, mis puudutas kaubamärki ROCKY (R 2147/2010-4) ja asjas, mis puudutas kaubamärki VORTEX (R 512/2011-4), tugines vastulause hilisematele ELi kaubamärgi registreerimistaotlustele, kuid prioriteeti nõuti varasemate Saksa kaubamärgi registreerimistaotluste alusel.

77 Mis puudutab asja seoses kaubamärgiga FORERUNNER (R 2000/2010-4), siis tuleb märkida, et selles asjas tugines vastulause ilmselgelt Austria kaubamärgi registreerimistaotlusele ja mitte ELi kaubamärgi registreerimistaotlusele. Igal juhul puudutab see lähenemist, mis on väga sarnane käesoleva kohtuasja omaga, ainsa erinevusega, et hageja tugines vastulauses otse Austria kaubamärgi registreerimistaotlusele, selle asemel et tugineda ELi kaubamärgi registreerimistaotlusele, nõudes prioriteeti selle siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluse alusel.

78 Selles kontekstis tuleb tagasi lükata hageja argument, et ühes teises asjas, mis puudutab samuti kaubamärki VORTEX (R 1496/2011-4), tugineti vastulauses registreeritud ELi kaubamärgile. Selles osas piisab, kui tõdeda, et käesolevas kohtuasjas oli nimetatud kaubamärk juba registreeritud selle strateegia tõttu, mida A. järgis varasemas asjas, millele viidatakse eespool punktis 76 (R 512/2011-4). Seetõttu ei saa see argument tõendada, et ELi kaubamärki VORTEX puudutavas osas ei järginud A. oma kuritarvitavat strateegiat.

79 Teiseks leiab hageja, et apellatsioonikoja nimetatud asjade arv on piiratud. Selles osas tuleb ühelt poolt märkida, et kuna apellatsioonikoda tuvastas, et käesolevas olukorras tema poole ei pöördutud, välja arvatud asjades, mis on seotud A-ga, siis asjaolu, et apellatsioonikoja nimetatud asjade arv on piiratud, ei saa seada kahtluse alla tema järeldust, mille kohaselt ei saanud ta tegutseda juhusest tingitult. Teiselt poolt, oletades, et muudel juhtudel oli hageja võtnud vastulause aluseks kaubamärgi, mis oli registreeritud, ilma et sellele registreerimisele saaks ette heita apellatsioonikoja tuvastatud kuritarvitavat strateegiat, ei saa see kahtluse alla seada tema järeldust, mille kohaselt kaubamärkide VORTEX, ROCKY, FORERUNNER ja vaidlusaluse kaubamärgi osas järgis A. niisugust strateegiat.

80 Kuna apellatsioonikoja järeldust, mille kohaselt olukord käesolevas asjas ei olnud juhusest tingitud, saab kinnitada järeldustega kaubamärkide VORTEX, ROCKY ja FORERUNNER kohta, võib hageja argumendid, milles viidatakse apellatsioonikoja täiendavatele järeldustele kaubamärkide ANDROMEDA ja DORADO JUMP IN THE AIR kohta, tulemusetutena tagasi lükata. Nimelt, isegi kui need oleksid põhjendatud, ei saaks need kahtluse alla seada apellatsioonikoja järeldust, mille kohaselt talle esitatud olukord ei olnud juhusest tingitud.

81 Seega tuleb tagasi lükata kõik argumendid, mis käsitlevad apellatsioonikoja järeldust, mille kohaselt A. järgis kolmandate isikute registreerimistaotluste suhtes vastulause esitamiseks teatavat strateegiat.

Vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus

82 Hageja vaidlustab ka selle apellatsioonikoja järelduse, mille kohaselt vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulub eespool nimetatud kuritarvitava strateegia alla.

83 Selles kontekstis tuleb meenutada, et nagu eespool punktis 39 on kirjeldatud, tuleneb apellatsioonikoja sedastustest, et alates 2005. aastast esitas A. järjepidevalt Saksa ja Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotlusi, järgides semestrilist ajakava „märtsis Austrias, septembris Saksamaal“. Apellatsioonikoja sõnul taotles Copernicus vaidlusaluse kaubamärgi registreerimist vastuseks menetlusse astuja esitatud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusele ja Copernicuse taotluse ainus eesmärk oli esitada vastulause ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimisele. Selles

kontekstis võttis ta arvesse eeskätt asjaolusid, mille kohaselt ühelt poolt kuni ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotluse esitamiseni menetlusse astuja poolt, piirdus A. siseriikliku kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluste järjepideva esitamisega, samas kui pärast nimetatud taotluse esitamist esitas ta vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse ja tugines vastulauses sellele taotlusele, ning teiselt poolt vastas niisugune teguviis tema kuritarvitavale strateegiale.

84 Hageja leiab, et need järeldused on ekslikud. Vaidlusalust kaubamärgi registreerimistaotlust ei esitatud üksnes selleks, et viia menetlusse astuja esitatud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlus „lühisesse“.

85 Esiteks tugines hageja asjaolule, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus on pelgalt selle õiguspärase ärimudeli väljendus, mida A. järgis ja mis hõlmas ELi kaubamärkide portfelli loomist eesmärgiga need kaubamärgid kolmandatele isikutele müüa. Ta oli vaidlusaluse kaubamärgi välja töötanud siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste kaudu, muutes kaupade ja teenuste, mille registreerimist taotleti, nimekirja enne selle laiendatud ja uuendatud kujul oma portfelli kandmist.

86 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad nendele argumentidele vastu.

87 Selles osas tuleb esmalt märkida, et vaidlustatud otsuse punktides 36 ja 43 märgib apellatsioonikoda, et A. oli ise väitnud, et ei taha vaidlusalust kaubamärki isiklikult kasutada ega andnud nende klientide nimesid, kes olid selle vastu huvi üles näidanud. A. ei esita ühtki argumenti, mis võiks tõendada, et see järeldus on ekslik.

88 Teiseks ei ole hageja esitanud ühtki argumenti, mis võiks tõendada, et siseriikliku kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluste järjepidev esitamine oli õiguspärase ärimudeli järgimise eesmärgil põhjendatud. Vastupidi, nagu on kirjeldatud eespool punktides 46–52, ei saa vaidlusaluse kaubamärgi väljatöötamisena käsitada mitte üksnes A. võetud meetmeid, vaid lisaks ka neid, mis on mõeldud tähise LUCEO monopoliseerimiseks, eirates määruse nr 207/2009 artikli 29 lõikes 1 ette nähtud kuuekuulist järelemõtlemisaega ja selle määruse artikli 51 lõike 1 punktis a ette nähtud viie aasta pikkust ajapikendust.

89 Seega tuleb see argument tagasi lükata.

90 Teiseks väidab hageja, et hetkel, kui Copernicus taotles vaidlusaluse kaubamärgi või Austria kaubamärgi LUCEO registreerimist, ei olnud ta teadlik kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusest ning seega ei ole nende kahe taotluse vahel mingit seost.

91 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad nendele argumentidele vastu.

92 Selles osas tuleb kõigepealt märkida, et hageja argument, mis puudutab Copernicuse teadmatust, käsitleb subjektiivset elementi, mis puudutab taotleja kavatsust taotluse esitamise hetkel. Vastavalt eespool punktis 31 viidatud kohtupraktikale peab taotluse esitaja pahausksuse olemasolu olema tavaliselt tuvastatud objektiivsetele kriteeriumidele viidates.

93 Samuti tuleb sedastada, et apellatsioonikoda tuvastas objektiivsete asjaolude esinemise, mis räägivad tugevalt selle poolt, et see vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamine toimus vastuseks menetlusse astuja poolt ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotluse esitamisele.

94 Seda kohtupraktikat ja neid asjaolusid tuleb arvesse võtta, kui hinnata argumente, mille hageja esitas selleks, et näidata seose puudumist menetlusse astuja esitatud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotluse esitamise ja Copernicuse esitatud vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse vahel.

95 Esiteks väidab hageja, et Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluse esitamise hetkel ei olnud menetlusse astuja veel taotlenud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimist ning Copernicus ei saanud seega sellest teadlik olla.

96 Selles osas tuleb meenutada, ja nagu eespool punktides 38 ja 41–81 on kirjeldatud, et A. järgitud kuritarvitava strateegia kohaselt esitati Saksa ja Austria kaubamärgi registreerimistaotlused selleks, et tagada talle blokeeritud seisund, mida ta kasutas selleks, et esitada vastulause kolmandate isikute esitatud võimalike identsete või sarnaste tähiste registreerimistaotluste suhtes.

97 Seetõttu asjaolu, et Copernicus või A. ei olnud teadlikud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotluse olemasolust sel hetkel, kui nad taotlesid Austria kaubamärgi LUCEO registreerimist, ei takista tegemast järeldust, mille kohaselt vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus, millele nõuti prioriteeti Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluse alusel, esitati vastuseks ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusele.

98 Teiseks tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt Austria kaubamärgi LUCEO 16. märtsi 2009. aasta registreerimistaotluse esitamise lõiv oli tasumata, kuna sel hetkel oli A. juba otsustanud vaidlusaluse kaubamärgi registreerimist taotleda. Selles osas piisab sedastusest, et üheksa varasema Saksa ja Austria kaubamärgi LUCEO registreerimise taotlemisel ei olnud A. samuti taotluse esitamise lõivu tasunud, ilma et ta seejärel oleks järelemõtlemisaja tähtaja huvides esitanud ELi kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluse.

99 Kolmandaks väidab hageja, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlust ei esitatud vastuseks menetlusse astuja registreerimistaotlusele, vaid seetõttu, et ELi kaubamärgi prioriteedi nõudmisel ette nähtud järelemõtlemisaeg oli läbi saanud.

100 See argument ei ole samuti veenev.

101 Ühelt poolt tuleb märkida, et varasemate Saksa ja Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluste puhul lasi A. kuuekuulise järelemõtlemisaja mööda, esitamata ELi kaubamärgi registreerimistaotlust, ja piirdus ühe teise siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisega, et säilitada oma blokeeritud seisund.

102 Teiselt poolt tuleb märkida, et lähenemisviis, mille kohaselt kuuekuulise järelemõtlemisaja lõppedes kontrollitakse, kas identsete või sarnaste kaubamärkide taotlused on esitatud, kuulub täiuslikult A. strateegia alla. Nimelt on Saksa ja Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotluste järjepidev esitamine mõeldud just selleks, et anda talle blokeeritud seisund, mis võimaldab tal esitada vastulause kolmandate isikute esitatud võimalike identsete või sarnaste kaubamärkide registreerimistaotluste suhtes. Sellest blokeeritud seisundist kasu saamiseks või selle säilitamiseks piisas, kui enne vastava järelemõtlemisaja möödumist kontrollida, kas kolmandad isikud olid esitanud identsete või sarnaste kaubamärkide registreerimistaotlusi.

103 Seetõttu tuleb kõik hageja esitatud argumendid, mille eesmärk on näidata, et hetkel, kui Copernicus taotles vaidlusaluse kaubamärgi registreerimist, ei olnud ta teadlik kaubamärgi ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusest, tagasi lükata.

104 Kolmandaks väidab hageja, et apellatsioonikoda ei olnud piisavalt arvesse võtnud asjaolu, et Copernicus võis samuti esitada vastulause Austria kaubamärgi LUCEO 16. märtsi 2009. aasta registreerimistaotluse alusel, mis oleks olnud vähem kulukas ja kindlam.

105 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad sellele argumendile vastu.

106 See argument tuleb samuti tagasi lükata.

107 Nimelt ei saa see kahtluse alla seada neid märke, mis räägivad selle kasuks, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse eesmärk oli viia ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlus „lühisesse“. On selge, et hageja tugineb õigustatult asjaolule, et vastulause oleks samuti võinud esitada otse Austria kaubamärgi LUCEO 16. märtsi 2009. aasta registreerimistaotluse alusel, nagu hageja oli seda teinud asjas, mis puudutas kaubamärki FORERUNNER (R 2000/2010-4), millele viidatakse eespool punktis 77. Igal juhul tuleb sedastada, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus võis tugevdada A. blokeeritud seisundit menetlusse astuja suhtes, kuna ELi kaubamärgina kattis see kogu Euroopa Liidu ja võimaldas tal seega esitada vastulause siseriikliku kaubamärgi registreerimisele ka liidu liikmesriikide kaubamärgiametites.

108 Seetõttu ei suuda ükski hageja esitatud argument näidata, et apellatsioonikoja järeldused, mille kohaselt vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulus A. järgitud kuritarvitava strateegia alla ja selle eesmärk oli viia menetlusse astuja esitatud ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlus „lühisesse“, oleksid ekslikud. Vastupidi, Copernicuse käitumine vaidlusaluse kaubamärgiga seoses näitab paradigmaatiliselt A. järgitud kuritarvitava strateegia toimimist, mida eespool punktides 42–63 kirjeldatud põhjustel ei saa käsitada määruse nr 207/2009 eesmärkidega kooskõlas olevana.

b) Vaidlusaluse kaubamärgi kasutamine

109 Teine asjaolu, mida apellatsioonikoda arvesse võttis, oli viis, kuidas A. vaidlusalust kaubamärki kasutas. Vaidlustatud otsuse punktides 36 ja 43 märkis apellatsioonikoda seda, et ühelt poolt väitis A., et ei taha vaidlusalust kaubamärki kasutada ega andnud nende klientide nimesid, kes olid selle vastu huvi üles näidanud, ja teiselt poolt nõudis ta 75 000 euro maksmist menetlusse astuja poolt. Apellatsioonikoda järeldas sellest, et see maksetaotlus oli ainus võimalus vaidlusalust kaubamärki kasutada. Selles kontekstis väitis ta, et seda summat tuleb võrrelda vaidlusaluse kaubamärgi eest kokku tasutud ametlike tasudega.

110 Hageja leiab, et need apellatsioonikoja järeldused on ekslikud.

111 Esiteks vaidleb hageja vastu apellatsioonikoja järeldustele, mis puudutavad vaidlusaluse kaubamärgi majanduslikku kasutamist. Selles osas väidab ta, et vastulausemenetluse käigus ei esitanud A. rahalise kompensatsiooni nõuet. Alles pärast selles menetluses edu saavutamist esitas ta menetlusse astujale nõude lõpetada tegevus, eesmärgiga kaitsta oma õigusi ja mitte näida passiivsena. Alles pärast seda, kui menetlusse astuja oli teinud ettepaneku osta vaidlusalune kaubamärk ära 15 000 euro eest, nõudis A. 75 000 euro suurust summat. Ta ei oleks kahjuhüvitise nõude esitamiseks rahulikult ja salaja oodanud, et menetlusse astuja hakkab kaubamärki LUCEA LED oma kaupadele kasutama, ega oodanud, et viimane seda kauem oma kaupadele kasutab. Seetõttu oleks väär järeldada, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimise ainus eesmärk oli vastaspoolelt raha välja pressida. Lisaks väidab hageja, et teised apellatsioonikoja nimetatud asjad, mis puudutavad teisi kaubamärke, mida võib A-ga seostada, on haldusmenetlused, mis on algatatud üksnes selleks, et säilitada viimasele või mõnele tema äriühingule kuuluva kaubamärgi kaitse õigusi. Tegemist ei ole tsiviilõigusliku menetlustega ja mingit makset teistelt pooltelt ei olnud nõutud.

112 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad nendele argumentidele vastu.

113 Selles osas tuleb märkida, et hageja ei esita ühtki argumenti, mis osutaks hindamisveale, mis mõjutab apellatsioonikoja järeldusi, mille kohaselt ühelt poolt ei olnud A-l kavatsust vaidlusalust kaubamärki ise kasutada, ja teiselt poolt ei olnud näha ühtki kolmandat isikut, kes oleks vaidlusaluse kaubamärgi vastu huvi üles näidanud. Hageja ei esita muu hulgas ühtki tõendit, mis räägiks selle kasuks, et ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotlusele eelnenud aastate jooksul oleksid järjepidevad siseriikliku kaubamärgi LUCEO taotlused kolmandate isikute tähelepanu köitnud. Niisiis tuleb

sedastada, et hageja ei ole andnud ühtki piisavat selgitust selle kohta, kuidas A. vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist ette kujutas, kui see ei olnud mõeldud võimalike identsete või sarnaste tähiste registreerimistaotluste – nagu see, mille esitas menetlusse astuja – suhtes vastulause esitamiseks.

114 Lisaks ei saa argumendid, mis ühelt poolt tuginevad sellele, et A. nõudis menetlusse astujalt teatava summa maksmist alles pärast vastulausemenetluses edu saavutamist, ja teiselt poolt sellele, et ta ei olnud oma seisukoha teatamiseks oodanud kauem, seada kahtluse alla apellatsioonikoja järeldust vaidlusaluse kaubamärgi majandusliku kasutamise kohta. Selles kontekstis tuleb eeskätt märkida, et vastulausemenetluses edu saavutamine tugevdas A. positsiooni menetlusse astujaga läbirääkimistel finantskorralduse üle.

115 Lisaks, mis puudutab teistele kaubamärkidele viitavaid argumente, siis tuleb sedastada, et hageja ei ole näidanud, mil viisil nägi A. ette nende kaubamärkide kasutamist, kui ta ei mõelnud neile tugineda, esitamaks vastulauset identsete või sarnaste kaubamärkide registreerimise suhtes, ja saada majanduslikku kasu sellest blokeeritud seisundist. Nimelt ei esita hageja ühtki argumenti, mis võimaldaks tuvastada, et A. tahtis neid ise kasutada või et kolmandad isikud olid nende vastu huvi üles näidanud. Seda järeldust ei sea kahtluse alla ka asjaolu, et asjad, millele apellatsioonikoda viitab, on vastulausemenetlused. Nimelt viis, kuidas A. vaidlusaluse kaubamärgi puhul toimis, näitab, et juhul kui ta vastulausemenetluses edu saavutab, oli ta valmis algatama hoiatusmenetlust identsete või sarnaste tähiste kasutamise suhtes ja alustama läbirääkimisi.

116 Seetõttu tuleb tagasi lükata kõik etteheited apellatsioonikoja järelduste suhtes, mis puudutavad vaidlusaluse kaubamärgi majanduslikku kasutamist.

117 Teiseks väidab hageja, et vastupidi apellatsioonikoja sedastustele, ei olnud siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlused tasuta. Austrias tuli lõiv (*Schriftengebühr*) tasuda alates kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisest, sõltumata sellest, kas lõpuks see kaubamärk ka registreeriti. Kokku oleks A. erinevatele kaubamärgiametitele tasunud lõive kuni kuuekohalises kogusummas kaubamärkide registreerimise eest, kuid ka nende kaubamärkide eest, mille suhtes ei olnud kuni registreerimiseni menetlust läbi viidud.

118 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad nendele argumentidele vastu.

119 Selles osas tuleb esmalt märkida, et hageja ei ole esitanud ühtki konkreetset tõendit, mis võimaldaks tuvastada summad, mida ta Saksa kaubamärkide registreerimistaotluste eest on tasunud.

120 Teiseks tuleb Austria kaubamärkide registreerimistaotluste eest tasutud lõivu osas sedastada, et vaidlustatud otsuse punktis 40 nentis apellatsioonikoda, et Austrias tuleb ametliku vormi esitamisel tasuda lõivu (*Schriftengebühr*). Seetõttu, vastupidi hageja väidetule ei saa vaidlustatud otsusest tuletada, et apellatsioonikoda järeldas, et Austria kaubamärkide taotluste eest ei ole seda lõivu tasutud.

121 Seda järeldust ei sea kahtluse alla ka asjaolu, et vaidlustatud otsuse punktis 21 viitas apellatsioonikoda sellele, et A. järgitud taotluste esitamise strateegia oli oma olemuselt „tasuta“. Nimelt tuleb apellatsioonikoja seda järeldust vaadelda koostoimes tema sedastusega vaidlustatud otsuse punktis 40, kus ta nendib, et Austria kaubamärkide registreerimistaotluste eest on lõiv maksmata. Viidates A. järgitud taotluste esitamise strateegia „tasuta“ olemusele piirdus apellatsioonikoda seega sedastusega, et A. järgitud taotluste esitamise kuritarvitav strateegia võimaldas Saksa ja Austria kaubamärkide registreerimistaotluste eest taotluse esitamise lõivu mitte tasuda, kuna nendes kahes riigis kehtivad õigusnormid ei nõudnud nende lõivude maksmist registreerimistaotluste esitamise hetkel.

122 Selles kontekstis tuleb märkida ka seda, et hageja ise tunnistas, et Saksa ja Austria kaubamärkide registreerimistaotlustelt taotluse esitamise lõivu tasumata jätmine võimaldas tal vähendada taotluste esitamise strateegia käigus ettetulevaid kulusid. Tuleb märkida, et seda kinnitavad ka apellatsioonikoja järeldused. Nimelt, kuna selle strateegia kohaselt taotlesid A. ja temaga seotud äriühingud ELi

kaubamärgi registreerimist alles siis, kui kolmas isik esitas identse või sarnase ELi kaubamärgi registreerimistaotluse, ja piirdus Saksa ja Austria kaubamärkide registreerimistaotluste järjepideva esitamisega, jättes muudel juhtudel taotluse esitamise lõivu tasumata, võisid nad minimeerida selle taotluste esitamise strateegiaga kaasnevaid kulusid, eirates samas määruse nr 207/2009 artiklis 29 ette nähtud kuuekuulist järelemõtlemisaega ja sama määruse artikli 51 lõike 1 punktis a ette nähtud ajapikendust. Seega, mis puudutab vaidlusalust kaubamärki, siis ei ole A. Saksa ja Austria kaubamärgi LUCEO kümne registreerimistaotluse eest tasunud mingit taotluse esitamise lõivu ning alles pärast seda, kui menetlusse astuja esitas ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimistaotluse, tasuti taotluse esitamise lõiv vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse raames.

123 Kolmandaks ei ole hageja argument A. tasutud lõivude kogusumma kohta selline, mis osutaks vaidlusaluse kaubamärgi majanduslikku kasutamist puudutavaid apellatsioonikoja järeldusi mõjutavale hindamisveale.

124 Ühelt poolt tuleb märkida, et isegi pärast seda, kui Üldkohus oli kutsunud üles esitama tõendeid A. sooritatud „kuuekohalise kogusumma“ maksmise tuvastamiseks, esitas hageja vaid väljavõtte 1957. aasta Gebührengesetz'i (riigilõivuseadus) 11. novembri 2011. aasta redaktsiooni sätetest (*BGBl.* 267/1957), tuginedes asjaolule, et enam ei olnud tagantjärele võimalik täpselt jälgida, milline lõivusumma tasutud oli, kuna asjaomaste äriühingute raamatupidamisdokumendid ei olnud enam leitavad.

125 Teiselt poolt ja igal juhul, isegi kui kõigi A. või temaga seotud äriühingute tehtud kaubamärgi registreerimiste või registreerimistaotluste puhul oli erinevatele kaubamärgiametitele kuuekohaline kogusumma tasutud, ei saaks selle pinnalt tuvastada viga, mis mõjutaks apellatsioonikoja järeldusi seoses niisuguse taotluste esitamise strateegia olemasoluga, mille eesmärk on blokeerida kolmandate isikute esitatud identsete või sarnaste kaubamärkide registreerimistaotlused. Nimelt sõltub niisuguse taotluste esitamise strateegia majanduslik edu esiteks võimalusest minimeerida kulusid, mis tekivad blokeeritud seisundi loomiseks enne seda, kui konflikt kolmandate isikute taotletud registreerimisega teoks saab, ja teiseks tulu saamisest, mis ületab niisuguse konflikti käigus tekkinud kulud. Tuleb märkida, et A. järgitud strateegia eesmärk oli piirata kulusid, mis tulenevad esialgsetest registreerimistaotlustest, mille eest taotluse esitamise lõivu ei olnud tasutud, ning et üksnes vaidlusaluse kaubamärgi puhul nõudis A. menetlusse astujalt makset 75 000 euro suuruses summas ja seega viiekohalises kogusummas.

126 Seega ei suuda ükski hageja esitatud argument näidata, et apellatsioonikoja sedastus, mille kohaselt ainus võimalus vaidlusalust kaubamärki kasutada oli rakendada seda vastulause esitamiseks identsete või sarnaste kaubamärkide registreerimistaotluste suhtes ja saada sellest majanduslikku kasu, oleks ekslik.

c) Läbipaistvuse puudumine

127 Kolmas asjaolu, mida apellatsioonikoda arvesse võttis, oli läbipaistvuse puudumine A. järgitud strateegia puhul. Niisiis osutas ta vaidlustatud otsuse punktis 21 A-ga seostatavate kaubamärkide registreerimistaotluste mitteläbipaistvale olemusele ja leidis, et tema strateegia põhjustas „intellektuaalomandi õiguses segaduse, milles kolmandad isikud ei suuda orienteeruda“. Vaidlustatud otsuse punktis 51 märgib ta, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus esitati kolmandate isikute jaoks läbipaistmatutes tingimustes, mis on vastuolus kaubamärgiõiguse põhistruktuuriga, mis seisneb õiguskindluse tagamises kättesaadavate intellektuaalomandiõiguste kaudu.

128 Hageja leiab, et need apellatsioonikoja järeldused on ekslikud.

129 Kõigepealt heidab hageja apellatsioonikojale ette, et ta tuvastas „prioriteedilõksu“ olemasolu, tuginedes järeldustele, mille kohaselt siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlused olid varjatud ja kolmandatele isikutele kättesaamatu. Kasutades väljendit „prioriteedilõks“, rikkus apellatsioonikoda põhimõtet, mille kohaselt prioriteedi või varasemate õiguste kindlaksmääramise tähenduses ei ole otsustavaks mitte võimaliku järgmiseks sekkuva registreerimise, vaid taotluse esitamise hetk. Lisaks ei olnud „prioriteedilõksu“ olemas. Esiteks, registreerimistaotluse esemeks olevad siseriiklikud kaubamärgid on viidetena veebipõhistes andmebaasides, mis on avalikud ja vabalt ligipääsetavad. Seetõttu oleks pidanud need olema leitavad ilma kuludeta ja vähima pingutusega. A. otsus taotleda Saksa ja Austria kaubamärkide registreerimist oli teadlik otsus, eesmärgiga tagada nende nähtavus ja tutvustada neid saadaval olevatest kaubamärkidest potentsiaalselt huvitatud isikutele. Menetlusse astuja seega oli või vähemalt pidi olema teadlik Austria kaubamärgi LUCEO 16. märtsi 2009. aasta registreerimistaotlusest. Teiseks, kuivõrd apellatsioonikoda tugines läbipaistvuse puudumisele tulenevalt asjaolust, et hageja esines kümnendi jooksul erinevate nimede all ning et teatavad kaubamärgid kuulusid selle ajavahemiku jooksul erinevatele äriühingutele, siis see järeldus ei saa olla asjakohane ja igal juhul ei ole see põhjendatud.

130 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad nendele argumentidele vastu.

131 Esiteks, selles osas, kus hageja heidab nende argumentidega apellatsioonikojale ette järeldust, et kolmandad isikud nagu menetlusse astuja ei olnud suutelised Saksa ja Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotlusi leidma, siis piisab märkusest, et vaidlustatud otsuse punktis 42 on apellatsioonikoda selgelt öelnud, et Copernicuse pahausksuse tuvastamine ei sõltunud „ebamäärase prioriteedilõksu“ olemasolust. Seetõttu, vastupidi hageja väidetule ei tugine vaidlustatud otsus järeldustele, mille kohaselt kolmandad isikud oleksid olnud võimetud Saksa või Austria kaubamärgi LUCEO registreerimistaotlusi üles leidma.

132 Teiseks tuleb uurida, kas hageja argumendid suudavad tõendada, et apellatsioonikoja järeldus, mille kohaselt A. järgitud taotluste esitamise strateegia ei olnud läbipaistev, on ekslik.

133 Selles kontekstis väidab hageja, et apellatsioonikoda ei oleks pidanud võtma arvesse asjaolu, et kaubamärkide registreerimistaotlused ja kaubamärgid, mida saab seostada A-ga, kanti järjestikku üle temaga seotud äriühingutele.

134 Selles osas tuleb märkida, et tõepoolest väitis hageja õigustatult, et selle kaubamärgi, mille alusel vastulause on või võib olla esitatud, omaniku tuvastamine ei mõjuta küsimust, kas nende kahe kaubamärgi segiajamise tõenäosus on olemas.

135 Igal juhul, vastupidi hageja väidetule ei tähenda see, et eespool punktides 38 ja 39 kirjeldatud asjaoludel ei olnud kaubamärgiõiguste järjestikune erinevatele äriühingutele ülekandmine suuteline A. järgitud kuritarvitavat strateegiat kolmandatele isikutele vähem nähtavaks tegema. Nimelt muutus selle tagajärjel vähem ilmseks asjaolu, et üks ja sama isik, st A., orkestreeris erinevate äriühingute kaudu tervet hulka kaubamärgi taotlusi, ning et selline olukord nagu käesolevas asjas ei ole juhusest tingitud, vaid niisuguse kuritarvitava strateegia tagajärg, mis seisneb Saksa ja Austria kaubamärgi registreerimistaotluste järjepidevas esitamises.

136 Seda järeldust ei saa kahtluse alla seada ka hageja argument, mille kohaselt kaubamärkide registreerimist taotlevad isikud ja EUIPO oleksid pidanud määrama kindlaks, et kõiki neid vastulausemenetlusi sai seostada A-ga, kuna kaubamärgiametite andmebaasides oli viimast alati mainitud nende äriühingute esindajana. Nimelt, isegi kui oletada, et kõiki kaubamärke või kaubamärgi taotlusi on võimalik seostada A-ga, sealhulgas neid, mis on tasumata jäänud lõivu tõttu tühistatud, ei muudaks see midagi asjaolus, et need ülekandmised muutsid vähemalt esmapilgul vähem ilmseks selle, et asjaomased vastulausemenetlused olid ühe isiku orkestreeritud kuritarvitava strateegia väljendus.

137 Selles kontekstis tuleb samuti märkida, et vaatamata asjaolule, et Üldkohus palus tal esitada põhjused, miks järjestikused ülekandmised toimusid, ei esitanud hageja selles osas konkreetseid argumente, vaid piirdus abstraktse väitega, et need toimusid ettevõtte majandamise ja tehnilise haldusega seotud sisemistel põhjustel.

138 Neid kaalutlusi arvesse võttes tuleb märkida, et apellatsioonikoda ei ole teinud hindamisviga, võttes arvesse kaubamärkide ja kaubamärgi taotluste järjestikust ülekandmist kui tegurit, mis mõjutab A. ja temaga seotud äriühingute teostatud toimingute läbipaistvust.

139 Kolmandaks, mis puudutab argumenti, mille kohaselt menetlusse astuja oleks pidanud siseriikliku kaubamärgi LUCEO registreerimistaotlused üles leidma, siis tuleb sedastada, et apellatsioonikoda on õigustatult märkinud, et vaheldumisi Saksa ja Austria kaubamärkide registreerimistaotluste esitamine ning nende eest taotluse esitamise lõivu maksmata jätmine muudab A. teguviisi kolmandatele isikutele vähem läbipaistvaks. Nimelt, olles avastanud Saksa või Austria kaubamärgi registreerimistaotluse, mille eest taotluse esitamise lõiv on tasumata, võib kolmas isik kindlasti eeldada, et see lõiv veel makstakse ja kaubamärk registreeritakse. Igal juhul ei saa mõistlikult eeldada, et seda lõivu ei tasutagi ning et just enne seda, kui määruse nr 207/2009 artiklis 29 ette nähtud kuuekuuline järelemõtlemisaeg möödub, esitatakse teine siseriikliku kaubamärgi LUCEO registreerimistaotlus ühes teises liikmesriigis, kuna niisugune käitumine oleks vastuolus määruse nr 207/2009 mõttega eespool punktides 51 ja 52 kirjeldatud põhjustel.

140 Neljandaks, mis puudutab argumenti, et apellatsioonikoda rikkus põhimõtet, mille kohaselt prioriteedi või varasemate õiguste kindlaksmääramisel ei ole otsustavaks mitte võimaliku järgmiseks sekkuva registreerimise, vaid taotluse esitamise hetk, siis piisab märkimisest, et apellatsioonikoda piirdus uurimisega, kas vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamise hetkel tegutses Copernicus pahauskselt, nagu näeb ette määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkt b. Vastupidi hageja väidetule ei tuginenud apellatsioonikoda niisiis mitte võimaliku järgmiseks sekkuva registreerimise hetkele.

141 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb järeldada, et hageja argumendid ei suuda tõendada hindamisvea olemasolu, mis võiks mõjutada apellatsioonikoja järeldust, et kaubamärkide ja kaubamärgi taotluste järjestikune ülekandmine erinevatele äriühingutele, vaheldumisi Saksa ja Austria kaubamärgi registreerimistaotluste esitamine ja nende eest taotluse esitamise lõivu tasumata jätmine muutis A. kuritarvitava strateegia kolmandatele isikutele vähem läbipaistvaks.

142 Teiseks esitab hageja argumendid, mille eesmärk on vaidlustada apellatsioonikoja teisi järeldusi läbipaistvuse puudumise kohta A. kuritarvitava strateegia puhul, mis puudutavad prioriteedi nõudmise tuvastamiseks vajalike tõendite esitamist ja Saksa kaubamärgi registreerimistaotluste toimikutega tutvumise õigust. Selles kontekstis väidab ta veel, et rikuti määruse nr 207/2009 artikli 75 teist lauset, kuna apellatsioonikoda ei andnud talle võimalust selles osas oma seisukohta väljendada. Need argumendid võetakse arvesse edaspidi punktides 152–156.

3. *Argumendid apellatsioonikoja järelduse kohta, et Copernicus tegutses pahauskselt*

143 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb hinnata hageja argumente, mille kohaselt apellatsioonikoda tegi vääralt järelduse, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlusega kaasnevate asjaolude pinnal tuleb Copernicuse tegevust käsitada pahausksena.

144 Selles osas tuleb esiteks meenutada, et nagu eespool punktides 37–108 kirjeldatud, ei esitanud hageja argumente, millega oleks saanud vaidlustada apellatsioonikoja järelduse, et Copernicuse registreerimistaotlus kuulub kuritarvitava strateegia alla, mis seisnes järjepidevas siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotluste esitamises ja mille eesmärk oli kindlustada A-le blokeeritud seisund, mida ta kasutas selleks, et esitada vastulaused kolmandate isikute esitatud võimalike identsete või sarnaste tähiste registreerimistaotluste suhtes, nõudes prioriteeti ELi kaubamärgi

registreerimistaotlusele. Teiseks tuleb märkida, et ükski hageja argument ei mõjuta järeldust, et niisugune käitumine ei ole kooskõlas määruse nr 207/2009 eesmärgiga, kuna selle mõte on eirata selle määruse artiklis 29 ette nähtud kuuekuulist järelemõtlemisaega ja selle artikli 51 lõike 1 punktis a ette nähtud viie aasta pikkust ajapikendust. Kolmandaks, nagu ilmneb eespool punktidest 109–126, ei ole hageja tuginenud argumentidele, mis lükkaksid ümber apellatsioonikoja järelduse, mille kohaselt Copernicusel oli kavatsus kasutada vaidlusalust kaubamärki ära selleks, et esitada vastulause niisuguste registreerimistaotluste suhtes nagu see, mille esitas menetlusse astuja, ja saada sellest vastulausest majanduslikku kasu. Neljandaks, nagu eespool punktides 127–141 on kirjeldatud, ei saa need argumendid kahtluse alla seada apellatsioonikoja järelduse põhjendatust, mille kohaselt teatavad tegurid muudavad A. kuritarvitava strateegia kolmandatele isikutele vähem ilmseks, st kaubamärkide ja kaubamärgi taotluste järjestikune ülekandmine erinevatele äriühingutele, vaheldumisi Saksa ja Austria kaubamärgi registreerimistaotluste esitamine ja nende eest taotluse esitamise lõivu tasumata jätmine.

145 Tuleb märkida, et need tõendid võimaldavad iseenesest järeldada, et Copernicus tegutses vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt. Nimelt, nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 21 õigustatult kinnitas, on pahausksusega tegu eelkõige siis, kui kaubamärgi taotlused kalduvad kõrvale oma algsest eesmärgist ja need esitatakse spekulatiivsetel eesmärkidel või üksnes selleks, et saada rahalist kompensatsiooni. Käesoleva asja asjaolusid arvesse võttes tegi apellatsioonikoda õigustatud järelduse, et A. orkestreeritud Saksa ja Austria kaubamärkide LUCEO registreerimistaotluste järjepidev esitamine oli mõeldud selleks, et kindlustada talle blokeeritud seisund, mida ta kasutas selleks, et nõuda prioriteeti ELi kaubamärgi registreerimistaotlusele, kui kolmas isik taotles identse või sarnase ELi kaubamärgi registreerimist. Seega, kui Copernicus taotles vaidlusaluse kaubamärgi registreerimist, ei olnud tal kavatsust seda sihtotstarbeliselt kasutada, st tagada tarbijale või lõppkasutajale asjaomase kauba või teenuse päritolu, võimaldades tal ilma võimaliku segiajamiseta eristada neid kaupu või teenuseid muud päritolu kaupadest või teenustest (vt eespool punkt 29), vaid tal oli kavas kasutada seda selleks, et takistada ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimist, mida taotles menetlusse astuja, ja saada oma blokeeritud seisundist majanduslikke soodustusi.

146 Ükski hageja esitatud argumentidest ei sea seda järeldust kahtluse alla.

147 Esiteks väidab hageja, et Copernicus ei soovinud takistada menetlusse astujal selle kaubamärgi kasutamist, mida ta juba varem kasutas. Selles osas tuleb märkida, et on selge, et nimetatud soovi olemasolu kujutab endast üht neist teguritest, mis võivad osutada pahausksusele määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b tähenduses. Igal juhul, vastupidi sellele, mida hageja väidab, ei ole selle soovi puudumine takistuseks taotleja pahausksuse tuvastamisele (vt selle kohta kohtuotsus, 14.2.2012, BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, punkt 20). Seega tuleb see argument tagasi lükata.

148 Teiseks väidab hageja, et käesoleval juhul ei ole olemas kolmandate isikute jaoks tuvastamatut prioriteedilõksu. Selles osas piisab märkusest, et nagu eespool punktides 131 ja 143–145 on kirjeldatud, on apellatsioonikoda käesoleva juhtumi asjaoludel õigustatult järeldanud, et Copernicus tegutses pahauskselt, isegi kui kolmandatel isikutel ei oleks olnud võimatu leida üles siseriikliku kaubamärgi registreerimistaotlused.

149 Kolmandaks väidab hageja, et Austria kaubamärgi LUCEO 16. märtsi 2009. aasta registreerimistaotlus oli juba iseenesest ühtne õiguslik seisukoht ning et Copernicusel oli õigustatud huvi taotleda vaidlusaluse kaubamärgi registreerimist ning nõuda sellele prioriteeti, tuginedes nimetatud taotlusele ette nähtud tähtaja piires.

150 Selles osas tuleb esiteks meenutada, et eespool punktides 49–52 kirjeldatud kaalutluste tõttu ei saa taotluse esitamise strateegiat, kuhu alla vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlus kuulub, pidada määruse nr 207/2009 mõttega kooskõlas olevaks.

151 Teisest küljest, kuivõrd hageja väidab sisuliselt, et ta tegutses määrusega nr 207/2009 ette nähtud reeglite piires, tuleb märkida, et määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkt b näeb ette ELi kaubamärgi kehtetuks tunnistamise, kui taotluse esitaja tegutses kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt ja võttis seega hageja viidatud reeglite kohaldamist arvesse.

152 Siit järeldub, et eespool punktis 144 meelde tuletatud asjaolude esinemisel tegi apellatsioonikoda õigustatud järelduse, et Copernicus tegutses vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluste esitamisel pahauskselt.

153 Seega võib apellatsioonikoja järeldust Copernicuse pahauskse tegevuse kohta kinnitada juba punktis 144 eespool kokku võetud asjaolude alusel.

154 Seetõttu tuleb tulemusetuse tõttu tagasi lükata eespool punktis 142 nimetatud hageja argumendid, mille eesmärk oli vaidlustada apellatsioonikoja muud järeldused A. kuritarvitava strateegia läbipaistvuse puudumise kohta. Nimelt, esiteks soovitakse nende argumentidega näidata, et vaidlustatud otsuse punktides 23 ja 24 sisalduv apellatsioonikoja järeldus, mille kohaselt tuli pahausksuse etteheite raames arvesse võtta asjaolu, et Copernicus ei olnud esitanud prioriteedi nõudmiseks vajalikke tõendeid ning et pelgalt see, et vaidlusaluse kaubamärgi toimik ei sisaldanud ikka veel ühtki dokumenti, mis võimaldaks kontrollida prioriteedi nõudmise põhjendatust, kuulus tahtlikult varjava ja läbipaistmatu strateegia alla, on oma olemuselt ekslik. Teiseks tahetakse nendega näidata, et vaidlustatud otsuse punktis 47 sisalduv apellatsioonikoja järeldus, mille kohaselt prioriteedi nõudmist puudutava läbipaistvuse puudumine tuleneb lisaks asjaolust, et Saksa kaubamärkide registreerimistaotluste toimikud ei olnud enam kättesaadavad, oli ekslik. Eespool punktides 143–153 märgitut arvesse võttes tuleb tõdeda, et isegi kui hageja argumendid näitavad, et need järeldused sisaldasid hindamisvigu, tuleb kinnitada apellatsioonikoja järeldust Copernicuse pahausksuse kohta.

155 Seetõttu tuleb tulemusetuse tõttu tagasi lükata hageja argument, et apellatsioonikoda rikkus määruse nr 207/2009 artikli 75 teist lauset, kui ta ei andnud Copernicusele ega vaidlusaluse kaubamärgi järgmistele omanikele võimalust väljendada oma seisukohta Saksa kaubamärgi registreerimistaotluste toimikutega tutvumise suhtes.

156 Seega tuleb tagasi lükata nii need hageja argumendid, millega vaidlustatakse apellatsioonikoja järeldused vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotlusi ümbritsevate asjaolude kohta, kui ka need, mis puudutavad apellatsioonikoja järeldust Copernicuse pahausksuse kohta.

4. *Argumendid menetlusse astuja või tema advokaadi pahausksuse kohta*

157 Hageja väidab veel, et apellatsioonikoda oleks pidanud arvesse võtma ka menetlusse astuja ja tema advokaadi pahausksust. Selles kontekstis väidab ta sisuliselt seda, et minevikus oli menetlusse astuja advokaat A. partner ning tundis tema ärimudelit. Menetlusse astuja tegutses ka ise pahauskselt, taotledes ELi kaubamärgi LUCEA LED registreerimist, samas kui ta oli teadlik Austria kaubamärgi LUCEO 16. märtsi 2009. aasta registreerimistaotluse olemasolust. Võttes arvesse A. ja menetlusse astuja advokaadi vahelist suhet, oleks apellatsioonikoda pidanud vaatama menetlusse astuja väiteid kriitilise pilguga.

158 Kõigepealt tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse punktidest 17 ja 18, mille kohaselt A. ja menetlusse astuja advokaadi vaheline suhe ei muuda tema kaebust EUIPO-le vastuvõetamatuks, ilmneb, et apellatsioonikoda võttis arvesse hageja argumente selle suhte osas.

159 Mis puudutab hageja argumenti, et käesolevas asjas ei ole apellatsioonikoda võtnud piisavalt arvesse menetlusse astuja pahausksust, siis tuleb kindlalt märkida, et menetlusse astuja pahausksuse tuvastamise korral peaks seda arvesse võtma kehtetuks tunnistamise menetluses, mis on suunatud temale kuuluva kaubamärgi, st kaubamärgi LUCEA LED vastu. Seevastu käesolevas menetluses, mis

puudutab vaidlusalust kaubamärki LUCEO ja mille käigus apellatsioonikoda tuvastas, et Copernicus tegutses selle kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt, ei saa menetlusse astuja võimalik pahausksus kinnitada viga, mis mõjutab apellatsioonikoja järeldust, mille kohaselt vaidlusaluse kaubamärgi kehtetuks tunnistamine oli põhjendatud. Nimelt, nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 22 õigustatult märkis, on pahausksuse tõttu kehtetuks tunnistamise aluseks avalik huvi ning järelikult ei saa see sõltuda selle isiku pahausksusest, kes kaubamärgi kehtetuks tunnistamist taotleb.

160 Igal juhul tuleb märkida, et hageja ei täpsusta, millist „siseinfot“ menetlusse astuja advokaat valdab, millest menetlusse astuja oleks pidanud ebaausat kasu saama. Nimelt, võttes arvesse A. strateegia kuritarvitavat olemust (vt eespool punktid 49–52), ei olnud menetlusse astuja advokaat kohustatud hoiduma oma kliendi abistamisest kaubamärgi registreerimise taotlemisel, mis võis tõenäoliselt minna vastuollu tähisega, mida see strateegia puudutas.

161 Mis puudutab etteheidet, et apellatsioonikoda oleks pidanud menetlusse astuja väiteid vaatama kriitilise pilguga, siis tuleb meelde tuletada, et välja arvatud hageja argumendid, mis jäeti tulemusetuse tõttu läbi vaatamata (vt eespool punktid 154 ja 155), ei näita nende argumentide uurimine, et apellatsioonikoda oleks mingil moel rikkunud kohustust omal algatusel uurida määruse nr 207/2009 artikli 76 lõikes 1 ette nähtud asjaolusid või hea halduse põhimõtet. Muus osas tuleb see etteheide lisaks tagasi lükata Üldkohtu 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 44 lõike 1 alusel, kuna hageja ei ole täpsustanud neid apellatsioonikoja järeldusi, mida ta oma etteheitega silmas pidas.

162 Seega tuleb tagasi lükata ka hageja argument, et apellatsioonikoda oleks lisaks pidanud arvesse võtma menetlusse astuja pahausksust, ja järelikult kõik argumendid, mis on esitatud vaidlustatud otsuse tühistamishagi põhjenduseks.

163 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb jätta hagi tervikuna rahuldamata, ilma et oleks vaja teha otsus selle vastuvõetavuse kohta.

Kohtukulud

164 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt EUIPO ja menetlusse astuja nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (üheksas koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Jätta Copernicus-Trademarks Ltd kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) ning Maquet GmbH kohtukulud.

Berardis Czúcz Popescu

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 7. juulil 2016 Luxembourgis.

Allkirjad